

Hereafter

En fremragende film om livet og døden

Af Lasse Rasmussen

Clint Eastwood har skabt en fantastisk lavmælt og meget nuanceret film, som ganske vist ikke giver svar på alle livets store spørgsmål, men filmen beskriver fint forskellige menneskers berøring med døden og livet efter døden. Udgangspunktet er, at der findes en form for liv efter døden, at enkelte mennesker er i stand til at kommunikere med de afdøde, og at der eksisterer nærdød-oplevelser.

Det er egentlig utrolig, at man kan tage et emne med så mange faldgrupper og slippe levende fra det. Men det lykkes for Clint Eastwood, bl.a. fordi han ikke kommer med letkøbte svar på svære spørgsmål.

En anden forklaring er, at filmen fortælles i en ligefrem, usentimental og ukunstlet stil, som gør, at filmen opleves stærkt vedkommende. Det er en stil, som Eastwood har lært af Don Siegel – en instruktør, som han lavede fem film sammen med i perioden 1968-79, og som slet ikke har fået den anerkendelse, han fortjener.

En tredje forklaring er, at filmen er fantastisk velspillet på en meget naturtro og afdæmpet facon, hvilket underbygger oplevelsen af figurernes troværdighed.

Handlingen følger tre personer parallelt. De tre personer mødes først til sidst i filmen. De er alle på den ene eller anden måde berørt af døden. Filmen belyser dermed døden og livet efter døden fra tre vinkler gennem de tre personer:

1) Der er den kvindelige franske nyhedsoplæser, Marie (Cécile de France), som med nød og næppe overlever tsunamien i 2004. Faktisk er hun død i nogle få minutter, men genoplives. Marie

har en nærdød oplevelse, som gør, at hun ikke længere er i stand til at fungere i den overfladiske tv-verden, hvor hun tidligere var stjerne. Hun ønsker ikke længere at skrive en bog om Mitterand, men vil derimod dele sin nærdød oplevelser med andre. Hun bryder samtidig med sin elsker, der er producer på hendes tv-programmer, og som i øvrigt har indledt et forhold til hendes afløser. Hun frasiger sig dermed det overfladiske liv for at fordybe sig i livets store spørgsmål. Hendes liv er for altid forandret.

2) George (Matt Damon), en yngre mand i San Francisco. Han betragter sine evner til at kommunikere med de afdøde som en forbandelse, han prøver at slippe væk fra. Hans kyniske og pengegriske bror ser en god forretning i ham, men George siger fra efter nogen tid. Han vil leve et almindeligt liv, men indser til sidst, at det ikke er muligt. Man må acceptere sine særlige evner, men forvandle dem på en ansvarlig måde og ikke kun udnytte dem kommercielt.

3) Der er Marcus, en engelsk dreng på en 10 til 12 år, som føler stor sorg over tabet af sin tvillingebror – en tvillingebror, han har været meget tæt knyttet til, og som han inderligt ønsker, han kan komme i kontakt med. Han forsøger via internettet at finde mennesker, der kan skabe kontakt til hans afdøde bror, men han oplever kun en verden af bedrag og humbug. Marcus kommer også i berøring med en imam og en kristen præst, som heller ikke har noget at byde på. De er nærmest endnu mere følelseskolde end de andre platugler. Til sidst mødes George og Marcus, og George hjælper ham med at komme videre i livet.

For alle tre gælder det, at de er dybt ensomme. Andre mennesker forstår dem ikke. Georges bror vil slå plat på ham, Marie skal bare fortsætte med sit liv som hidtil, og de sociale myndigheder tror, at en plejefamilie løser Marcus' problemer. Ingen forstår, at de har mødt det skelsættende øjeblik i deres liv, som for altid har forandret dem.

Både menneskets grundlæggende ensomhed, og det, at vi kun få gange i livet kommer i berøring med vore inderste følelser, er en tematik, der går igen i flere af Eastwoods film, f.eks. "Broerne i Madison County".

Udover de tre hovedpersoner, rummer filmen flere gode sidefigurer. Der er den unge kvinde, som George møder på et aftenskursus i italiensk madlavning. Hun vil så gerne videre med sit liv, men lyver både for sig selv og sine omgivelser. Hun tror, at hvis hun bare skifter omgivelserne ud,

så løser problemerne sig af sig selv. Mødet med George og hans afsløring af hendes psykologi, og den hændelse i hendes fortid, som er bestemmende for hendes forhold til andre mennesker, viser, at det ikke er tilfældet. Det er det indre, der skal bearbejdes.

Heroverfor står moderen til den engelske dreng. Hun er misbruger, både af stoffer og alkohol, og hun erkender, at hun har et problem, og indser, at hun må gøre en målrettet og smertefuld indsats for at komme sit misbrug til livs. Hun erkender, at ændringerne ikke kommer udefra – de kommer indefra – fra det indre dyb.

Tematikken slås rent symbolsk fast allerede fra starten af filmen i form af tsunamien, der er et symbol på, at ændringerne kommer fra dybet. Tsunamien, der er forårsaget af en indre kraft, der vælder op til overfladen, og som for altid ændrer livet for dem, der bliver berørt af det.

Vi andre bliver måske ikke for altid mærket af denne film, men det er en modig, vedkommende og yderst relevant og seværdig film, som Eastwood har skabt på sine gamle dage. Det er dejligt at se, at han nu laver film, som han virkelig brænder for, og at han faktisk bare bliver bedre og bedre med årene.

Filmfakta

USA 2010 – Instr. og musik: Clint Eastwood – Manus: Peter Morgan – Medv.: Matt Damon (George Lonegan), Cecile De France (Marie LeLay), Jay Mohr (Billy), Bryce Dallas Howard (Melanie), Frankie McLaren (Jason), Thierry Neuvic (Didier), Marthe Keller (Dr. Rousseau) – 129 min. – Dansk biografpremiere d. 3/2 2011 – udlejning/pressebilleder © Sandrew Metronome/Warner Bros.

Links

<http://www.christianitytoday.com/ct/2010/octoberweb-only/hereafter.html>

<http://cinemazone.dk/review.asp?id=7736&area=1>

<http://www.imdb.com/title/tt1212419/>

<http://www.schnitt.de/202,6581,01.html>

http://usatoday30.usatoday.com/life/movies/reviews/2010-10-15-hereafter15_ST_N.htm